

ใบความรู้ที่ ๘ เรื่อง เขียนจนชำนาญ สรรสารสำคัญ (๒)
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๒ เรื่อง กาลครั้งหนึ่ง หนังสือเล่มหนึ่งมีชื่อว่าฉัน
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๘ เรื่อง เขียนจนชำนาญ สรรสารสำคัญ (๒)
รายวิชา ภาษาไทย รหัสวิชา ท๒๑๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๑ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑

“นิทานเรื่อง เด็กน้อยกับแมลง”

เรื่องของเรื่องเกิดขึ้นเมื่อกาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีลูกชายของคนดูแลสวนคนหนึ่งชื่อว่า ‘อิच्छ์’ แม่ของอิच्छ์ให้กำเนิดเขาในสวนของพระราชแห่งอาณาจักรบุพผาด้วยเหตุนี้ เหล่าแมลงที่อยู่ในสวนจึงรู้สึกผูกพันกับอิच्छ์มากเป็นพิเศษ

ทุก ๆ วัน อิच्छ์จะช่วยพ่อของเขาดูแลต้นไม้ในสวนจนกลายเป็นกิจวัตรส่วนในช่วงที่ว่าง เด็กน้อยก็มักจะเข้าไปนอนเล่นในดงดอกไม้ เพื่อพูดคุยกับเพื่อนแมลงที่แสนน่ารักจนถึงเวลามีดค่ำ อิच्छ์รักต้นไม้ทุกต้นและแมลงทุกตัวตั้งเป็นญาติสนิท ส่วนเหล่าแมลงเองก็รักอิच्छ์และครอบครัวไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

วันหนึ่ง มีกษัตริย์จากเมืองข้างเคียงเดินทางมายังอาณาจักรบุพผาโดยมิได้นัดหมาย กษัตริย์พระองค์นี้ทรงตั้งใจที่จะมาหาเรื่องเพื่อแย่งชิงอาณาจักรบุพผาอันอุดมสมบูรณ์ไปเป็นของตน ซึ่งเมื่อพระราชแห่งอาณาจักรบุพผาต้อนรับขับสู้และสั่งให้พ่อของอิच्छ์นำต้นไม้หายากมาถวายเป็นของที่ระลึก กษัตริย์ผู้ประสงค์ร้ายจึงได้ทีแก่งัดทำเป็นรับกระถางพลาด โดยเจตนาให้กระถางต้นไม้หล่นใส่เท้าของตนเอง เพื่อหาเหตุในการประกาศสงคราม

ทันทีที่กษัตริย์เจ้าเล่ห์จากไปด้วยความโกรธ เหล่าขุนนางแห่งอาณาจักรบุพผาก็พากันรีบเร่งให้พระราชาลงโทษพ่อของอิच्छ์ในฐานะที่เป็นต้นเหตุทำให้เกิดความปั่นป่วน แม้พระราชจะรู้ว่าพ่อของอิच्छ์ไม่ผิด แต่พระองค์ก็ทรงต้องจำใจสั่งขังพ่อของอิच्छ์เป็นการชั่วคราวเพื่อรอการไต่สวนอย่างยุติธรรมอีกครั้ง จากนั้น พระราชาก็ทรงเรียกเหล่าเสนาบดีและขุนนางทั้งหลายให้ช่วยกันคิดหาวิธีรับมือกับข้าศึกอย่างเร่งด่วน

เป็นเวลานานหลายชั่วอายุคนแล้ว ที่ชาวบุพผานครมีชีวิตอย่างสงบสุขโดยปราศจากสงครามและการต่อสู้ ดังนั้น เมื่อมีคนคิดร้ายจะเข้ามารุกราน ทุก ๆ คนในอาณาจักรบุพผาจึงมีดแปดด้าน และคิดไม่ออกว่าพวกเขาจะปกป้องตัวเองและบ้านเมืองของพวกเขาเอาไว้ได้อย่างไร

เย็นวันนั้น ในขณะที่พระราชารับรู้สึกรอคอยกับการหาวิธีป้องกันบ้านเมืองจากอันตรายที่กำลังจะเกิดขึ้น ทหารยามผู้จงรักภักดีได้เข้ามาทูลพระองค์ด้วยความกระตือรือร้นว่า บุตรชายของคุณดูแลสวนต้องการที่จะเข้าเฝ้าพระราชารเพื่อขอปลงความผิดให้แก่บิดาของเขา

แม้ว่าพระราชารจะทรงมีงานที่ยุ่งมาก แต่พระองค์ก็ไม่เคยปฏิเสธคำร้องขอของเด็ก ๆ ด้วยเหตุนี้ อิชคจึงได้รับอนุญาตให้เข้าเฝ้าพระราชารทันที

พระราชารทรงแปลกใจเมื่อเห็นเด็กน้อยเดินเข้ามาหาพระองค์โดยมีฝูงผีเสื้อบินอยู่รอบ ๆ ตัวเต็มไปหมด อิชคบอกให้พระราชารสบายใจว่า ผีเสื้อเหล่านี้...รวมทั้งแมลงชนิดอื่น ๆ ที่รอเขาอยู่ข้างนอก ล้วนแล้วแต่เป็นแมลงที่อาศัยอยู่ในสวนของพระราชารด้วยกันทั้งสิ้น อิชคเอ่ยปากบอกพระราชารต่อไปว่า ตัวเขาและเพื่อนแมลงได้ปรึกษากันอย่างถี่ถ้วน และพวกเขาทั้งหมดอยากจะขอรับอาสาปกป้องบ้านเมืองจากข้าศึก เพื่อเป็นการปลงความผิดให้แก่บิดาผู้เป็นที่รักของเขา

พระราชารทรงมองแวตาดำอันแน่วแน่ของเด็กน้อย จากนั้น พระองค์ก็ทรงใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุด พระองค์ก็ตัดสินใจอนุญาตให้เด็กน้อยทำตามที่ต้องการ

วันรุ่งขึ้น เมื่อเสียงฝีเท้าม้าของกองทัพบกเข้าศึกดังกึกก้องไปทั่วทุกสารทิศ เด็กน้อยอิชคก็ส่งสัญญาณให้เพื่อนแมลงดำเนินการตามแผน

ทันทีที่เหล่าแมลงได้รับสัญญาณจากอิชค ผีเสื้อนับล้าน ๆ ตัวก็พร้อมใจกันบินขึ้นไปบนฟ้า แล้วรวมตัวกับฝูงผึ้งจนดูคล้ายกับบ่อสุรกายขนาดยักษ์ ซึ่งมีสีส้มชวนให้ขนพองสยองเกล้า แล้วยังมีเสียงหึ่ง ๆ คล้ายกับเสียงของปิศาจที่กำลังคลุ้มคลั่ง

เมื่อกษัตริย์และกองทหารที่ต้องการจะเข้ามารุกรานเห็นว่ามโหรีสุรกายร่างยักษ์ปกคลุมคอยปกป้องอาณาจักรบุปผาอยู่ ทุก ๆ คนจึงพากันกลัวจนเข้าออกไปหมด และในไม่ช้า กองทัพที่หมายจะเข้ามารุกรานอาณาจักรบุปผาก็แตกกระเจิงจนไม่เหลือสมาชิกให้เห็นเลยแม้แต่คนเดียว

และแล้ว...พ่อของอิชคก็ได้รับการปล่อยตัวออกจากที่คุมขัง พ่อภูมิใจในตัวของอิชคเช่นเดียวกับที่ทุก ๆ คนในเมืองต่างภูมิใจในตัวของเด็กน้อยผู้กล้าหาญ รวมทั้งฝูงแมลงที่แสนมหัศจรรย์

หลังจากนั้น ผู้คนในเมืองจึงร่วมใจกันปลูกต้นไม้ดอกไม้เพื่อเป็นของขวัญให้แก่เหล่าแมลงที่ช่วยกันปกป้องบ้านเมืองของพวกเขาเอาไว้

อิชคมีความสุขมากที่เห็นอาณาจักรบุปผามีดอกไม้สวย ๆ บานสะพรั่งเต็มไปหมด ในที่สุด

เรื่องราวทั้งหมดก็จบลงด้วยดี

ที่มา <https://nitannambun.com/>